

15

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ
(Αθηνών, Μεταρρύθμιση)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ
2η ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Άρθρου 32 και 26 Π.Δ. 114/2010

ΑΠΟΦΑΣΗ – 95/52986

Στο Βύρωνα-Αττικής, στην έδρα των Επιτροπών Προσφυγών (Αλατσάτων κ' Καλλιπόλεως 1) στις 07-11-2011, ημέρα Δευτέρα, μετά την από 12-10-2011 Πρόσκληση του Προέδρου της, συνήλθε η 2^η Ειδική Επιτροπή Προσφυγών αποτελούμενη από τους:

- α) ΧΟΝΔΡΟΜΗΤΡΟ ΞΕΝΟΦΩΝΤΑ (υπάλληλο Υπουργείου Εσωτερικών.), Πρόεδρο αυτής,
  - β) ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ (Εκπρόσωπο της Υ.Α. του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες), αναπληρωματικό μέλος αυτής, απόντος του τακτικού μέλους, Βασίλειου Αυδή,
  - γ) ΚΑΛΑΜΠΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ (Νομικό, επιλεγμένο από τον σχετικό κατάλογο που κατήρτισε η Ε.Ε.Δ.Α.), αναπληρωματικό μέλος αυτής, απόντος του τακτικού μέλους, Απέργη Σπυρίδωνα
- παρουσία και του Γραμματέα της, Αρχιφύλακα Βούλη Δημητρίου της Διεύθυνσης Αλλοδαπών /Α.Ε.Α. για να εξετάσει την από 28/06/2006 προσφυγή του κατά δήλωση του πολίτη Αφγανιστάν,

(επ) Η **ΚΑΛΑΜΠΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ**, (ον) **ΚΑΛΑΜΠΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ** του **ΚΑΛΑΜΠΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ** και της **ΚΑΛΑΜΠΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗΣ**,

γεννηθείς την 01/01/1990,

κατά της υπ' αριθμ. 95/52986 από 28-4-2006 απόφασης Γενικού Γραμματέα Υπουργείου Δημόσιας Τάξης

Στη συνέχεια, στις 14-11-2011 ημέρα Δευτέρα, τα μέλη της Επιτροπής συνεδρίασαν στον ως άνω χώρο των συνεδριάσεών της, προκειμένου να διασκεφτούν και να αποφασίσουν επί της ως άνω προσφυγής.

Η Επιτροπή λαμβάνοντας υπόψη

- α) τις διατάξεις του Ν.Δ. 3989/1959 «Περί κυρώσεως της πολυμερούς Συμβάσεως περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» (ΦΕΚ 201, τ. Α'), όπως συμπληρώθηκε με τον Α.Ν. 389/1967 «Περί υρώσεως του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967 εν σχέσει προς την Νομικήν Κατάστασιν των Προσφύγων» (ΦΕΚ 125, τ. Α')
- β) τις διατάξεις του Π.Δ. 96/2008 «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 26ης Απριλίου 2004 για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (L 304/30.9.2004)» (ΦΕΚ 152, τ. Α')
- γ) τις διατάξεις του Π.Δ. 114/2010 «Καθιέρωση Ενιαίας διαδικασίας αναγνώρισης σε αλλοδαπούς και ανιθαγενείς του καθεστώτος του πρόσφυγα ή δικαιούχου επικουρικής προστασίας σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου «σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις

οποιαδήποτε κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (L326/13.12.2005)» (ΦΕΚ 195,

δ) τις διατάξεις του Ν. 2690/1999 «Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 45, τ. Α').

ε) την υπ' αριθμ. 5401/3-505533 από 7-11-2011 απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη (385/8-11-2011 ΦΕΚ ΥΟΔΔ) με την οποία συγκροτείται η παρούσα Επιτροπή.

στ) την υπ' αριθμόν 4000/1/70-α' (ΦΕΚ Β 1725/2-8-2011) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη που προβλέπει τον Κανονισμό της λειτουργίας των Επιτροπών Προσφυγών του Π.Δ. 114/2010.

η) την από 15/12/2005 αίτηση ασύλου του προσφεύγοντα.

θ) την υπ' αριθ. 95/52986 από 28/04/2006 απορριπτική απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

ι) την από 28/06/2006 προσφυγή του προσφεύγοντα.

ια) την από 07/11/2011 έκθεση προφορικής εξέτασης του προσφεύγοντα.

ιβ) το από 13/11/2011 υπόμνημα της συνηγόρου του προσφεύγοντα και όλα τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου του.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Διαδικασία

Ο προσφεύγων εγκατέλειψε την πατρίδα του το 1997 και πήγε στο Ιράν, όπου και παρέμεινε έως το 2005. Εισήλθε στην Ελλάδα στις 12/11/2005 και υπέβαλλε αίτημα ασύλου την 15/12/2005, ζητώντας να αναγνωριστεί στο πρόσωπό του η ιδιότητα του πρόσφυγα, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 περί του καθεστώτος των Προσφύγων. Το αίτημά του απορρίφθηκε με την υπ' αριθμ. 95/52986 από 28/04/2006 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Ο προσφεύγων υπέβαλε εμπρόθεσμη προσφυγή κατά της ως άνω απόφασης την 28/06/2006 και για την υποστήριξή της παρέστη ενώπιον της Επιτροπής αυτοπροσώπως, μετά της δικηγόρου Κομητά Αικατερίνης (ΑΜ. 24969 ΔΣΑ) και της συμβούλου, κοινωνικής λειτουργού Μιχαηλίδου Μαρίας (ΑΔΤ. ΑΚ 054938) του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες.

Εξέθεσε δε ενώπιον της Επιτροπής Προσφυγών τους κατωτέρω ισχυρισμούς προς υποστήριξη του αιτήματός του.

II. Ισχυρισμοί του προσφεύγοντος ενώπιον της Επιτροπής

Σύμφωνα με όσα κατέθεσε προφορικά ενώπιον της Επιτροπής, αλλά και γραπτά μέσω του υπομνήματος του, ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι είναι φυλετικής καταγωγής Hazara και άθρησκος, γεννήθηκε στην πόλη Bidnow (Μπιντνάου), στην περιοχή Ghor στο Αφγανιστάν αλλά μετά το θάνατο των γονέων του το 1997 πήγε μαζί με το θείο του και την οικογένειά του στην πόλη Herat και αμέσως μετά στο Ιράν, όπου και έμεινε ως το 2005 στην πόλη Mashad, χωρίς να έχει νομιμοποιητικά έγγραφα. Εργαζόταν εκεί ως ράφτης ρούχων και παράλληλα, επί 4 έτη παρακολουθούσε ένα άτυπο σχολείο της εκεί αφγανικής κοινότητας. Εξήγησε δε ότι ήδη στο Αφγανιστάν εργαζόταν από τα 5 του έτη ως ράφτης χαλιών. Στη συνέχεια ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι εγκατέλειψε το Ιράν διότι δεν αισθανόταν ασφαλής, δεν ήταν

ελεύθερος να κυκλοφορήσει και να παρακολουθήσει «κανονικό» σχολείο. Μάλιστα, στα δεκαπέντε του έτη του, συνέλαβε η ιρανική αστυνομία και κρατήθηκε σε ένα κεντρικό κρατητήριο με το όνομα Saghe sabid που σημαίνει (άσπρη πέτρα), από όπου αφέρθηκε ελεύθερος όταν ο θεός του δωροδόκησε έναν αστυνομικό, που όμως τους προειδοποίησε ότι αν ξανασυλλάμβαναν τον προσφεύγοντα, θα ζητούσε το διπλάσιο ποσό. Πρόσθεσε μάλιστα ότι ο θεός του δεν είχε ομοίως νομιμοποιητικά έγγραφα στο Ιράν, ενώ πλέον έχει πεθάνει.

Ως προς τους λόγους για τους οποίους εγκατέλειψε την πατρίδα του, ο προσφεύγων ανέφερε ότι οι γονείς του έχασαν τη ζωή τους από ρουκέτα το 1997, μετά από οργανωμένη επίθεση των Ταλιμπάν στο χωριό του, Μπιντνάου, την ώρα που ο ίδιος ήταν στο σχολείο μαζί με τα ξαδέλφια του. Οι γονείς του ανήκαν στο κόμμα Hezb-i-Wahdat και ήταν μουσουλμάνοι Σιίτες. Ο πατέρας του, αγρότης, έφερε όπλο και δρούσαν μαζί με τον αδελφό του (θείο του προσφεύγοντα) στο κόμμα, μάλιστα κάποιες φορές έφευγαν για δυο μέρες. Ο προσφεύγων πρόσθεσε δε ότι είχαν και την φωτογραφία του αρχηγού του κόμματος, Μαζαρί, στο σπίτι τους. Εξήγησε επίσης ότι το κόμμα αυτό ήταν αντίθετο με τους Ταλιμπάν και ότι μάχονταν για τα δικαιώματα των ατόμων φυλετικής καταγωγής Χαζαρά, όπως και ο ίδιος, τα οποία έμεναν κυρίως στην περιοχή όπου ζούσε, αλλά δεν γνωρίζει αν ήταν όλοι μέλη του κόμματος. Επίσης, συμπλήρωσε ότι αν και ο θεός του δεν του είχε αφηγηθεί πολλά γεγονότα σχετικά με τους γονείς του, του είχε εξηγήσει ότι η επίθεση αφορούσε το ότι οι γονείς του, όπως και όλοι αυτοί που σκοτώθηκαν, ήταν Χαζαρά και ανήκαν στο κόμμα. Παράλληλα, ο προσφεύγων δεν γνωρίζει αν υπάρχουν άλλοι συγγενείς του στο Αφγανιστάν και ο θεός του έλεγε ότι αυτός και η οικογένειά του ήταν οι συγγενείς του. Η γυναίκα και τα παιδιά του θείου του παραμένουν στο Ιράν, χωρίς νομιμοποιητικά έγγραφα.

Ως προς τον κίνδυνο που θα διέτρεχε σήμερα αν έπρεπε να επιστρέψει στο Αφγανιστάν, ο προσφεύγων ανέφερε ότι υπάρχει βάσιμη πιθανότητα να διωχθεί από τους Ταλιμπάν, ως Hazara και ως γιος μέλους του Hezb-i-Wahdat, ότι η διαδρομή της επιστροφής από την Καμπούλ στο χωριό του είναι επικίνδυνη, γιατί υπάρχουν Ταλιμπάν και «Κούτσ», τσιγγάνοι νομάδες φυλετικής καταγωγής παστού, μουσουλμάνοι σουνίτες που συνηθίζουν να αφήνουν τα κοπάδια τους στα χωράφια των Χαζαρά και αν κάποιος αντιδράσει τον σκοτώνουν. Επίσης, υπάρχουν ακόμα ένοπλες συρράξεις στην περιοχή του, γεγονός που τον κάνει να αισθάνεται ανασφαλής να ζήσει εκεί. Η έλλειψη ασφάλειας εντείνεται μάλιστα από το γεγονός ότι παρά την ενηλικίωση του, η απουσία οικογενειακού δικτύου προστασίας στο Αφγανιστάν δεν θα του επιτρέψει την επιβίωση, ενώ και σε περίπτωση που χρειαστεί να αναζητήσει προστασία από τις αρχές, θα αντιμετωπίσει πρόβλημα γιατί θα τον ρωτήσουν από ποια οικογένειά είναι και αυτός δεν έχει πλέον συγγενείς ως σημείο αναφοράς και προστασίας.

Επίσης, ο προσφεύγων ανέφερε ότι είναι άθρησκος, ότι έχει γαλουχηθεί σύμφωνα με τον ελληνικό τρόπο ζωής, αφού έφυγε από το Αφγανιστάν σε ηλικία 7 ετών και ζει πλέον στην Ελλάδα εδώ και 6 έτη. Επομένως, σε περίπτωση που έπρεπε να επιστρέψει στο Αφγανιστάν θα ήταν αδύνατο να συμμορφωθεί με τα ήθη και έθιμα της μουσουλμανικής θρησκείας. Ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι στο Αφγανιστάν η θρησκεία ρυθμίζει και τον κοινωνικό τρόπο ζωής και μάλιστα στο χωριό του διοικεί ένα συμβούλιο ηλικιωμένων. Ο ίδιος δεν συμφωνεί με τα εν λόγω ήθη και έθιμα. Ενδεικτικά ανέφερε ότι πίνει αλκοόλ, τρώει χοιρινό, ενώ τόνισε ότι δεν συμφωνεί με τη θέση της γυναίκας στο Ισλάμ. Εφόσον δε θα ακολουθήσει

τα έθιμα αυτά, φοβάται ότι θα κινδυνεύει. Στην αντίθετη περίπτωση, αν επιλέξει να σωπάσει, θεωρεί ότι θα περιοριστεί η ελευθερία της έκφρασής του, πράγμα το οποίο, όπως βεβαιώνει η συνήγορός του, δε συμβιβάζεται με την προσωπικότητά του, ως ατόμου ανήσυχου, φιλελεύθερου και «αντιδραστικού». Επίσης, ο προσφεύγων φοβάται ότι αν επιστρέψει στο χωριό του μπορεί κάποιος να τον συνδέσει με το θάνατο του πατέρα του.

Τέλος, στην Ελλάδα ο προσφεύγων παρακολούθησε μαθήματα ελληνικών στην «Πυξίδα» (σχολείο ελληνικών που λειτουργεί στο πλαίσιο του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες(ΕΣΠ) και το 2007 άρχισε να παρακολουθεί ελληνικό σχολείο (2^ο Διαπολιτισμικό Γυμνάσιο και Λύκειο), από το οποίο αποφοίτησε το 2011. Σήμερα εργάζεται στο ΕΣΠ ως διερμηνέας και διαμένει στην οικία καθηγητή του.

III. Αξιολόγηση των προβληθέντων ισχυρισμών από την Επιτροπή

Η Επιτροπή αξιολόγησε ως κρίσιμους τους κάτωθι ισχυρισμούς:

1. Ότι ο προσφεύγων κατάγεται από το Bīdnow της επαρχίας Ghog και είναι φυλετικής καταγωγής Χαζαρά
2. Ότι σε περίπτωση επιστροφής του στο Αφγανιστάν, κινδυνεύει από τους Ταλιμπάν, που θανάτωσαν μεταξύ άλλων τους γονείς του το 1997, καθώς ο πατέρας του ήταν μέλος του κόμματος Hezb-i-Wahdat.
3. Ότι ζει στην Ελλάδα τα τελευταία 6 έτη και σε περίπτωση επιστροφής του στο Αφγανιστάν η ζωή του θα τεθεί σε κίνδυνο διότι έχει μεγαλώσει μαθαίνοντας τον «δυτικό» τρόπο ζωής, είναι άθρησκος, δεν προτίθεται να συμμορφωθεί με τους θρησκευτικούς κανόνες και έθιμα του Ισλάμ, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι δεν έχει την προστασία της οικογένειας, γεγονός που τον καθιστά ευάλωτο, τόσο ενώπιον των αρχών όσο και ενώπιον ιδιωτών.

Η Επιτροπή καταρχήν σημειώνει ότι ο προσφεύγων εξέθεσε τους ισχυρισμούς του με τρόπο λογικό και συνεκτικό, χωρίς αντιφάσεις και αντιθέσεις με γνωστά περιστατικά για τη χώρα καταγωγής του. Επίσης, μεταξύ άλλων στοιχείων του προφίλ του προσφεύγοντος, η Επιτροπή έλαβε υπόψη ότι εγκατέλειψε τη χώρα του σε παιδική ηλικία και θεωρεί εύλογη την αδυναμία του να γνωρίζει ή να θυμάται λεπτομέρειες από γεγονότα που έλαβαν χώρα ενώ βρισκόταν ακόμα στο Αφγανιστάν. Συγκεκριμένα, όσον αφορά στην εξωτερική συνοχή των ισχυρισμών του προσφεύγοντος η Επιτροπή εξέτασε πληροφορίες για τη χώρα προέλευσης και διαπίστωσε τα ακόλουθα:

- Αναφορικά με την κατάσταση των Hazara γενικά στο Αφγανιστάν και ειδικά στην περιοχή του προσφεύγοντα:

Η σημερινή εθνοτική σύνθεση του πληθυσμού στο Αφγανιστάν είναι Pashtun (42%), Tajik (27%), Hazara (9%), Uzbek (9%), Aimak (4%), Turkmen (3%), Baloch (2%), και άλλες εθνότητες(4%).(US Central Intelligence Agency, *CIA Factbook: Afghanistan*, 18/10/2010,<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/af.html>). Πιο συγκεκριμένα, η πόλη από την οποία κατάγεται ο προσφεύγων βρίσκεται στην επαρχία Ghog, στο βορειοδυτικό Αφγανιστάν, ανατολικά της Καμπούλ και έχει πληθυσμό Hazara 39%, Τατζίκ 58%, Παστούν 3% και Ουζμπεκ 1% (Βλ. ιστοσελίδα του Program for Culture & Conflict Studies, 23

October 2008, [http://www.nps.edu/programs/ccs/Ghor/Ghor Provincial Overview.pdf](http://www.nps.edu/programs/ccs/Ghor/Ghor%20Provincial%20Overview.pdf)). Εντάσσεται στο λεγόμενο Hazarajat, όπου ζουν οι Hazara, την κεντρική ορεινή περιοχή - Hindu Kush- του Αφγανιστάν και περιλαμβάνει τις επαρχίες Bamiyan, Ghor, Uruzgan, Wardak και Ghazni. (Βλ. «Programme for culture and conflicts studies», summary Kabul, www.nps.edu/programs/ccs και Minority Rights Group International, *World Directory of Minorities and Indigenous Peoples- Afghanistan : Hazaras* 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/49749d693d.html>).

Σύμφωνα με αναφορά του Υπατου Αρμοστή του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, οι Hazara είναι μουσουλμάνοι Σίτες στο θρήσκευμα και ως εθνική μειονότητα έχουν υποστεί συστηματικές διακρίσεις, οι οποίες επιδεινώθηκαν σημαντικά στα χρόνια της κυριαρχίας των Ταλιμπάν και συνεχίζονται σε μεγάλο βαθμό έως και σήμερα. (*Κατευθυντήριες οδηγίες για την Αξιολόγηση των Αναγκών Διεθνούς Προστασίας των Αιτούντων Άσυλο από το Αφγανιστάν*, Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες 17/12/2010, σ.30, HCR/EG/AFG/10/04, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d0b55c92.html>). Ομοίως, το 2009 σημειώνονταν ότι «Συνεχίζουν οι αναφορές για κοινωνικές διακρίσεις κατά των Hazaras, συμπεριλαμβανομένης της απαίτησης να δωροδοκήσουν για να περάσουν τα σύνορα, ενώ οι Pashtuns περνούν ελεύθερα. Παρά τις σημαντικές προσπάθειες της κυβέρνησης να διευθετήσει τις ιστορικές εντάσεις που επηρεάζουν την κοινότητα των Hazara, συμπεριλαμβανομένης της εννοϊκής μεταχείρισης, κάποιοι αρχηγοί της κοινότητας των Hazaras κατηγορήσαν τον Πρόεδρο Karzai ότι επιφύλασσε εννοϊκή μεταχείριση στους Pashtuns εις βάρος άλλων μειονοτήτων, ειδικά των Hazaras. Επιπλέον, η αυξανόμενη δύναμη των πολέμαρχων ανησυχεί για την κατάσταση των Hazaras, καθώς μπορεί να θέτουν άμεση απειλή στην κοινότητά τους, δεδομένης της έλλειψης κρατικής παρουσίας και κράτους δικαίου σε πολλές περιοχές.» (*UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan, July 2009, σ. 19, http://www.refworld.org.*). Εξάλλου, παρότι είναι σχετικά σταθερή η κατάσταση ασφαλείας στις επαρχίες και περιοχές όπου οι Hazara αποτελούν πλειοψηφία ή σημαντική μειονότητα, όπως στις περιοχές Jaghatu, Jaghori και Malistan της Επαρχίας Ghazni, έχουν επιδεινωθεί οι συνθήκες ασφάλειας στις υπόλοιπες περιοχές της επαρχίας, συμπεριλαμβανομένων των οδών πρόσβασης προς και από αυτές τις περιοχές(...). Επίσης, οι Ταλιμπάν εκφόβισαν, απείλησαν και σκότωσαν πολίτες, συμπεριλαμβανομένων μελών της εθνοτικής ομάδας Hazara, που έκριναν ύποπτους συνεργασίας ή υποστήριξης της κυβέρνησης ή των διεθνών ενόπλων δυνάμεων. Αναφέρεται επίσης ότι, στην περιοχή Kajran της επαρχίας Daykundi ένοπλες αντικυβερνητικές ομάδες, επικαλούμενες θρησκευτικές διαφορές, ασκούν προπαγάνδα κατά των μελών της εθνοτικής ομάδας των Hazaras και Σιτών μουσουλμάνων. Οι αρχές επιβεβαίωσαν ότι τον Ιούνιο του 2010, τουλάχιστον εννέα άντρες Hazara σκοτώθηκαν σε ενέδρα σε απομακρυσμένη περιοχή του κεντρικού Αφγανιστάν που ελέγχεται κυρίως από τους Ταλιμπάν, που ανέλαβαν την ευθύνη της επίθεσης. Σύμφωνα με αξιωματούχους των υπηρεσιών ασφαλείας του Αφγανιστάν η επίθεση εξαπολύθηκε στην ορεινή περιοχή της νοτιο-ανατολικής επαρχίας Uruzgan που δεν ελέγχεται από την κυβέρνηση ενώ αναφέρεται ότι κίνητρο της επίθεσης ήταν η αντίληψη ότι οι Hazaras δρουν ως κατάσκοποι και πληροφοριοδότες των διεθνών στρατιωτικών δυνάμεων της περιοχής. (Βλ. *The New York Times, Taliban Kill 9 Members of Minority in Ambush, 25 June 2010, http://www.nytimes.com/2010/06/26/world/asia/26kabul.html*). Εξάλλου, τον Ιούνιο του 2010 αναφέρεται

ότι «[...] Εκτός από το Qarabagh και το Jaghori, η δραστηριότητα των Taliban σε περιφερειακές περιοχές του Hazarajat έχει σημαντικά αυξηθεί. Τους τελευταίους μήνες, σποραδικές επιθέσεις και μάχες Taliban αναφέρθηκαν στο Shibar Pass στη Bamian, στο Sarepul στο Βορρά και στο Ghor στη Δύση. Στις περισσότερες από αυτές τις περιοχές, όπως και στο Βορά, η δραστηριότητα φαίνεται να πηγάζει από τις γειτονικές περιοχές Pashtun» (βλ. Ruttig, Thomas/Afghanistan Analysts Network: A new Taliban front? 21 June 2010, FP – Foreign Policy, http://afpak.foreignpolicy.com/posts/2010/06/21/a_new_new_taliban_front_0, Austrian Red Cross, Accord, Response α- 7367 of 6-9-2010, σ.3, UNHCR Protection Information Unit, www.ecoi.net). Ομοίως, πληροφορίες επισημαίνουν το πρόβλημα σταθερότητας και ασφάλειας που υπάρχει στην επαρχία από την οποία κατάγεται ο προσφεύγων. Χαρακτηριστικά, κάτοικοι της περιοχής του Ghor καταγγέλλουν ότι τοπικοί οπλισμένοι πολέμαρχοι απαγάγουν και επιτίθενται σε γυναίκες χωρίς φόβο κρατικής τιμωρίας, ενώ διαπράττουν και άλλες πολύ σοβαρές παραβιάσεις δικαιωμάτων του ανθρώπου, όπως επιθέσεις, εξαναγκαστικοί γάμοι και δημόσιοι ξυλοδαρμοί. Οι οπλισμένες αυτές ομάδες λειτουργούν εκτός του νόμου, αλλά επειδή δεν μάχονται την κυβέρνηση, οι βίαιες πράξεις τους συχνά επικαλύπτονται από τις δολοφονίες που διαπράττουν οι Taleban και οι σύμμαχοί τους. Πολλές από αυτές τις ομάδες ανήκουν στους mujahedin που πάλεψαν την υποστηριζόμενη από τους Σοβιετικούς κυβέρνηση τη δεκαετία του 1980s και εδραιώθηκαν στον χαοτικό εμφύλιο στη δεκαετία του 1990. Συχνά συνδεόμενες με ένα πολιτικό κόμμα, υποτίθεται ότι εξολοθρεύτηκαν μετά το 2001, αλλά είναι βέβαιο ότι παρέμεναν ακόμα στην περιοχή του Ghor το 2005 οπότε ξεκίνησε το δεύτερο πρόγραμμα των Η.Ε για τον εφοπλισμό (βλ. άρθρο του Zia Ahmadi – Afghanistan, ARR Issue 393, 17 Mar 11 Afghanistan: Ghor Warlords Accused of Abusing Women, <http://www.reliefweb.int/node/392570>).

Ομοίως, η Επιτροπή σημειώνει ότι το δεύτερο τρίμηνο του 2011 πραγματοποιήθηκαν στην περιοχή 30 ένοπλες επιθέσεις από αντικυβερνητικές δυνάμεις (AOG- Armed Opposition Groups- specifically Islamic Emirate of Afghanistan (Taliban), Haqqani Network and Hezb-I-Islami Hekmatyar HH- ANSO, July 2011, www.afgnso.org.)

Σχετικά με την αναφορά του προσφεύγοντα στους Kuchi σημειώνεται ότι υπάρχει μακροχρόνια ιστορία εθνοτικών συγκρούσεων μεταξύ των Hazaras και των Kuchis, νομάδων εθνοτικής καταγωγής Pashtun, για τα δικαιώματα βοσκής. (βλ. IRIN, *Afghanistan: Kuchi minority complain of marginalization*, 23 November 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4cf4f83a14.html>).

Επιπλέον, σχετικά με τις διεκδικήσεις γης στις οποίες αναφέρθηκε ο προσφεύγων, σύμφωνα με το *Internal Displacement Monitoring Centre*, «οι διαδικασίες επιστροφής μπορούν επίσης να είναι επικίνδυνες καθώς οι IDPs που προσπαθούν να διεκδικήσουν ξανά την περιουσία τους είναι πιθανό να αντιμετωπίσουν συγκρούσεις για τη γη και τους καρπούς(...). Οι IDPs συμπεριλαμβανομένων και των παιδιών που διέφυγαν από περιοχές που ελέγχονται από τους αντάρτες, τους υποπεύονται ήδη για αφοσίωση σε αντίπαλες ομάδες. (Internal Displacement Monitoring Centre (11 April 2011) *Afghanistan: Need to minimise new displacement and increase protection for recently displaced in remote areas*, σ.6 <http://www.internal-displacement.org/countries/afghanistan>).

Αναφορικά με το κόμμα στο οποίο ανήκε ο πατέρας του προσφεύγοντα:

Το Hezb-i-Wahdat ή αλλιώς Unity Party, ήταν ένας συνασπισμός σιιτικών αντιστασιακών κινήματων από άτομα φυλετικής καταγωγής Hazara που δημιουργήθηκε προς υποστήριξή τους τον Ιούλιο του 1989, ενώ στις περιοχές που είχε τον έλεγχο, στο βόρειο Αφγανιστάν και την Καμπούλ, καταγράφηκαν πολλές αγριότητες στο διάστημα 1992 και 1995. Το κόμμα υπέστη σοβαρή ήττα το 1995 όταν οι Ταλιμπάν σκότωσαν τον ηγέτη του Abdul Ali Mazari, η φωτογραφία του οποίου σύμφωνα με τον προσφεύγοντα υπήρχε στο σπίτι τους. Το 1996 άλλωστε οι Ταλιμπάν κατέκτησαν την Καμπούλ, το 1998 το Mazar-i-Sharif, όπου έγινε σφαγή χιλιάδων αμάχων Χαζαρά (<http://www.hrw.org/en/reports/1998/11/01/afghanistan-massacre-mazar-i-sharif>), και το Μάη του 1999 την επαρχία Bamiyan. Με την πτώση της Καμπούλ στα χέρια των Ταλιμπάν, η πλειοψηφία των Χαζάρα εισχώρησαν στη Βόρεια Συμμαχία και πολέμησαν για να προστατέψουν τα εδάφη τους που τα είχαν καταλάβει οι Ταλιμπάν. Στα χρόνια που ακολούθησαν, υπέστησαν διώξεις και συστηματικές διακρίσεις από τους Ταλιμπάν, οι οποίοι κατά πλειοψηφία είναι Παστούν εθνικής καταγωγής, μουσουλμάνοι σουνίτες στο θρήσκευμα. Επίσης, ακολούθησαν σφαγές των Χαζαρά από τους Ταλιμπάν στα κεντρικά υψίπεδα του Αφγανιστάν το Μάιο του 2000 και τον Ιανουάριο του 2001 (βλπ. <http://www.hrw.org/en/reports/2001/02/01/massacres-hazaras-afghanistan>).

Ο Abdul Ali Mazari, αντικαταστάθηκε στην εξουσία από τον Khalili, ο οποίος, με το σχηματισμό μεταβατικής κυβέρνησης το 2001 διέλυσε το στρατιωτικό τμήμα του κόμματος, υπηρέτησε ως αντιπρόεδρος στη μεταβατική κυβέρνηση και δεύτερος αντιπρόεδρος στην κυβέρνηση που σχηματίστηκε το 2004. Γενικά, το κόμμα μετά την μεγάλη ήττα στο Μαζάρ ι Σαρίφ και στη Μπαμιάν, άρχισε να χάνει τη δύναμή του. Παρέμεινε μεν στην κυβέρνηση του Καρζάι, όμως από τις αρχές του 2000 είχε αρχίσει η διάσπαση στο εσωτερικό του, με αποτέλεσμα στη συνέχεια και μέχρι το 2009 να έχουν δημιουργηθούν τέσσερις διαφορετικές ομάδες με διαφορετικούς αρχηγούς, αυτοαποκαλούμενες Hizb-e Wahdat: Hizb-e Wahdat Islami Afghanistan (Abdul Karim Khalili), Hizb-e Wahdat Islami Mardum-e Afghanistan (Mohammad Mohaqiq), Hizb-e Wahdat Milli Islami Afghanistan (Mohammad Akbari), Hizb-e Wahdat Islami Millat-e Afghanistan (Qurban Ali Erfani). Διατηρεί σημαντικό ρόλο όμως στο πολιτικό σκηνικό (βλ. πληροφορίες σε Council of the European Union, Afghanistan, Hezb-i-Wahdat, Human Rights violations, Brussels, 26/04/2001, <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/467003072.pdf>), Refugee Review Tribunal AUSTRALIA RRT Research Response: AFG17439, Afghanistan, 5/8/2005).

Επειδή, σύμφωνα με το Εγχειρίδιο της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων, είναι αδύνατο σε έναν πρόσφυγα να αποδείξει όλα τα δεδομένα της υπόθεσής του. Το ευεργέτημα της αμφιβολίας θα πρέπει να δίνεται όταν οι ισχυρισμοί του αιτούντος παρουσιάζουν συνοχή και αληθοφάνεια και δεν έρχονται σε αντίθεση με γεγονότα που είναι γνωστά σε όλους. (βλ. Γραφείο του Ύπατου Αρμοστή των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες, Εγχειρίδιο για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων, ΣΤ' Έκδοση, Αθήνα, 2009, σ. 64). Κατόπιν τούτου, λαμβάνοντας υπόψη και τα σοβαρά στοιχεία εσωτερικής αξιοπιστίας του προσφεύγοντα, η Επιτροπή αποδέχεται τους ισχυρισμούς του ότι ανήκει στη φυλή Χαζαρά, ότι είναι άθρησκος, ότι κατάγεται από την επαρχία Ghor και ότι οι γονείς του σκοτώθηκαν σε ένοπλη επίθεση των

Ταλιμπάν, καθώς πράγματι το κόμμα στο οποίο ανήκε ο πατέρας του βρισκόταν σε ένοπλη σύγκρουση με τους Ταλιμπάν κατά την επίμαχη χρονική στιγμή (1997). Η Επιτροπή δέχεται ότι ο πατέρας του προσφεύγοντος ήταν μέλος του κόμματος αυτού και έχασε τη ζωή του από πυρά των Ταλιμπάν, λόγω των πολιτικών του πεποιθήσεων και της φυλετικής του καταγωγής. Η Επιτροπή δέχεται επίσης ότι οι Ταλιμπάν και άλλες στρατιωτικές ομάδες αντίθετες στην κυβέρνηση δραστηριοποιούνται στην περιοχή από την οποία κατάγεται ο προσφεύγων μέχρι και σήμερα.

IV. Υπαγωγή στο καθεστώς του Πρόσφυγα (Άρθρο 1^A (2) Σύμβασης της Γενεύης)

Σύμφωνα με το Άρθρο 1 A (2) της Σύμβασης της Γενεύης στο καθεστώς του πρόσφυγα υπάγεται κάθε πρόσωπο που: *«συνεπεία γεγονότων επελθόντων προ της 1^{ης} Ιανουαρίου 1951 και δεδικοιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δε δύναται ή λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης, ή εάν μη έχον υπηκοότητα τινά και ευρισκόμενον συνεπεία τοιούτων γεγονότων εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους αυτού διαμονής, δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να επιστρέψη εις ταύτην».*

Η Επιτροπή σημειώνει ότι *«Καθένας από τους λόγους διώξης που αναφέρονται στη Σύμβαση δεν εφαρμόζεται και' αποκλειστικότητα. Ο αιτών άσυλο μπορεί να αναγνωρισθεί πρόσφυγας για περισσότερους από έναν από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 1 A (2)3. Για παράδειγμα μια γυναίκα μπορεί να επικαλεστεί κίνδυνο διώξης επειδή αρνείται να ακολουθήσει τους παραδοσιακούς ενδυματολογικούς κανόνες της χώρας καταγωγής της. Ανάλογα με τις ιδιαίτερες συνθήκες της κοινωνίας μπορεί να αποδείξει ότι φοβάται τη δίωξη για λόγους πολιτικούς (εάν η συμπεριφορά της εκλαμβάνεται από το κράτος ως εκδήλωση πολιτικής ιδεολογίας η οποία καταστέλλεται), θρησκείας (εάν με τη συμπεριφορά της εκδηλώνει θρησκευτικές πεποιθήσεις αντίθετες με τις κρατούσες) ή λόγω της συμμετοχής της σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα»*(Κατευθυντήριες οδηγίες για τη διεθνή προστασία των προσφύγων, «Συμμετοχή σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα» <http://www.unhcr.org>).

Σύμφωνα με το Εγχειρίδιο της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων στ' Έκδοση, Αθήνα, 2009, (εφεξής «Εγχειρίδιο Υ.Α»), ο όρος βάσιμος και δικαιολογημένος φόβος περιλαμβάνει ένα υποκειμενικό και ένα αντικειμενικό στοιχείο. Επειδή ο φόβος αποτελεί μια ενδιάθετη κατάσταση, κάθε αξιολόγηση του υποκειμενικού στοιχείου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εκτίμηση της προσωπικότητας του προσφεύγοντος δεδομένου ότι οι ψυχολογικές αντιδράσεις διαφόρων ανθρώπων υπό τις ίδιες συνθήκες μπορεί να μην είναι όμοιες. Η Επιτροπή συνεκτίμησε την εθνική καταγωγή του, την οικογενειακή του κατάσταση, την ανηλικότητα του προσφεύγοντος κατά το χρονικό σημείο που εγκατέλειψε τη χώρα του, καθώς και την ερμηνεία που δίνει ο προσφεύγων στην κατάστασή του και κρίνει ότι παρουσίασε αξιόπιστα το φόβο διώξης. Επιπροσθέτως, είναι αναγκαίο να αξιολογηθούν οι ισχυρισμοί του στο πλαίσιο της σχετικής κατάστασης στον τόπο προέλευσης κατά την περίοδο που εγκατέλειψε τη χώρα του και να εκτιμηθεί κατά πόσο υπάρχει μελλοντικός κίνδυνος διώξης που αφορά στο πρόσωπό του σε περίπτωση επιστροφής του.

Ο προσφεύγων καταρχήν ισχυρίζεται ότι εφόσον επιστρέψει στην πατρίδα του υπάρχει βίσιμη πιθανότητα να διωχθεί από τους Ταλιμπάν, ως Hazara και ως γιος μέλους του Hezb-i-Wahdat. Σύμφωνα με την Έπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες «ανάλογα με το εξατομικευμένο υπόβαθρο και τις ειδικότερες περιστάσεις κάθε υπόθεσης, οι άμαχοι που θεωρούνται ύποπτοι υποστήριξης των ένοπλων αντικυβερνητικών ομάδων μπορεί να κινδυνεύουν λόγω των (αποδιδόμενων) πολιτικών πεποιθήσεων» (βλ. Κατευθυντήριες Οδηγίες της Έπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες για την Αξιολόγηση των Αναγκών Διεθνούς Προστασίας των Αιτούντων Άσυλο από το Αφγανιστάν, Έπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, 17/12/2010, σ.31). Βάσει των πραγματικών περιστατικών που έγιναν αποδεκτά κατά την αξιολόγηση των ισχυρισμών του προσφεύγοντα, προκύπτει ότι εγκατέλειψε τη χώρα του για να αποφύγει να υποστεί σοβαρή βλάβη από επιθέσεις των Ταλιμπάν, καθώς οι γονείς του σκοτώθηκαν σε μια όμοια επίθεση και ο θείος του, αδελφός του πατέρα του, μέλος του κόμματος Hezb e Wahdat διέφυγε στο Ιράν και τον πήρε μαζί του. Ωστόσο, αν και προκύπτει ότι ο πατέρας του είχε δράση στο κόμμα Hezb-e Wahdat, ως Hazara, δεν προκύπτει ότι η δράση αυτή ήταν και στρατιωτική – η αναφορά του προσφεύγοντος ότι ο πατέρας του είχε όπλο δεν επαρκεί για να συναχθεί αυτό - ή ότι είχε κάποια θέση στην ιεραρχία του κόμματος ή στο στρατιωτικό του σκέλος. Επομένως, δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο πατέρας του προκάλεσε σοβαρές βλάβες σε άλλους και άρα να συναχθεί επίσης ότι υπάρχει εύλογη πιθανότητα να υποστεί ο προσφεύγων σοβαρή βλάβη, εξαιτίας πράξεων εκδίκησης για τη δράση του πατέρα του. Εξάλλου, καθώς το κόμμα στο οποίο ανήκε ο πατέρας του προσφεύγοντα δεν είναι πλέον αντίθετο στο κυβερνητικό καθεστώς, αλλά συνεργάζεται με αυτό, οι πιθανές αντεκδικητικές ενέργειες εις βάρος του θα μπορούσαν να προέλθουν μόνο από δυνάμεις των Ταλιμπάν, οι οποίες όμως δεν έχουν έντονη παρουσία στην περιοχή, σύμφωνα με την τελευταία διαθέσιμη αναφορά για την κατάσταση στην περιοχή (βλ. ANSO, July 2011, www.afgnso.org). Η Επιτροπή κρίνει συνεπώς ότι δεν στοιχειοθετείται συγκεκριμένος κίνδυνος δίωξης του προσφεύγοντα λόγω χαρακτηριστικών ή καταστάσεων που συντρέχουν στο πρόσωπό του, λόγω της εθνικής του καταγωγής (Χαζαρά), είτε ως μέλος οικογένειας που συμμετείχε σε δράσεις του Hezb e Wahdat σε συνδυασμό με τις αποδιδόμενες σε αυτόν πολιτικές πεποιθήσεις λόγω του πατέρα του.

Όμως, από την άλλη πλευρά, σύμφωνα με τις πληροφορίες που ως άνω εκτέθηκαν για τις επαρχίες του Hazarajat, υπάρχουν στην περιοχή του Ghor επιθέσεις αντίθετων στο καθεστώς ομάδων, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται και οι Ταλιμπάν. Η Επιτροπή κρίνει συνεπώς ότι οι επιθέσεις αυτές δημιουργούν μια επιδεινούμενη κατάσταση μη ασφάλειας, ένα επικίνδυνο πεδίο για τους κατοίκους της, ειδικά για πρόσωπα όπως ο προσφεύγων, ο οποίος έφυγε σε πολύ μικρή ηλικία από το χωριό του, σε συνθήκες δίωξης και δεν έχει περιουσία ή κάποιο οικογενειακό υποστηρικτικό δίκτυο, που είναι απαραίτητο για την επιβίωσή του σύμφωνα με τις οδηγίες της Έπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες : «*Η παραδοσιακή διευρυμένη οικογένεια και οι κοινοτικές δομές της αφγανικής κοινωνίας συνεχίζουν να αποτελούν την κύρια προστασία και το μηχανισμό αντιμετώπισης των προβλημάτων, ιδιαίτερα στις αγροτικές περιοχές όπου οι υποδομές δεν είναι ιδιαίτερα ανεπτυγμένες. Οι Αφγανοί βασίζονται σε αυτές τις δομές και σε αυτούς τους δεσμούς για την ασφάλεια τους και την οικονομική επιβίωσή τους, συμπεριλαμβανομένων της πρόσβασης σε στέγη και σε κατάλληλο επίπεδο διαβίωσης*».(Βλ. Κατευθυντήριες Οδηγίες για την Αξιολόγηση των Αναγκών Διεθνούς Προστασίας των Αιτούντων Άσυλο από το Αφγανιστάν, 17/12/2010, ό.π., σ. 66 – 67.)

Ο προσφεύγων επίσης φοβάται ότι εφόσον επιστρέψει, θα υποστεί δίωξη ως άθρησκος και ως άτομο που δεν ασπάζεται τις μουσουλμανικές αξίες και τον τρόπο ζωής που αυτές υπαγορεύουν. Αναλυτικά, υποστήριξε - και προσκόμισε σχετικά έγγραφα, βεβαιώσεις και συστατικές επιστολές από τις οικείες δραστηριότητες στις οποίες συμμετείχε- ότι έχει μάθει να εκφράζει ελεύθερα τις απόψεις του, ακόμα και όταν αυτές δεν είναι αρεστές, ενώ είναι άθρησκος και το δηλώνει δημόσια και κατηγορηματικά, έχοντας υιοθετήσει ένα «δυτικό» τρόπο σκέψης και ζωής. Ισχυρίζεται συνεπώς ότι αν επιστρέψει στην πατρίδα του κινδυνεύει να καταδικαστεί σε θάνατο, να συλληφθεί αυθαίρετα, να υποστεί κακομεταχείριση ή βασανιστήρια, να παραμείνει σε απομόνωση από τον έξω κόσμο, να καταδικαστεί μετά από μη δίκαιη δίκη για το αδίκημα της αποστασίας με βάση το νόμο της Σαρία που επιφέρει θανατική ποινή. Ισχυρίζεται επίσης ότι ο τυχόν εξαναγκασμός του να κρύβει, αλλάζει ή να αποδοκιμάζει την πίστη του, τις συνήθειες και τον τρόπο ζωής του προκειμένου να αποφύγει εκτεταμένη δίωξη, συνιστά παραβίαση της ελευθερίας της έκφρασης και πίστης που αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα που ανάγεται στον πυρήνα της προσωπικότητας.

Επειδή, η θρησκευτική ελευθερία κατοχυρώνεται διεθνώς ως ατομικό δικαίωμα και προστατεύεται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, στο άρθρο 9. Σύμφωνα άλλωστε με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου «76(...) Η ελευθερία αυτή συγκαταλέγεται, όσον αφορά τη θρησκευτική της διάσταση, μεταξύ των κύριων στοιχείων της ταυτότητας των πιστών και της αντίληψής τους όσον αφορά τη ζωή, αλλά ομοίως αποτελεί πολύτιμο αγαθό και για τους άθεους, τους αγνωστικιστές, τους σκεπτικιστές ή τους αδιάφορους. (...) Η ελευθερία αυτή συνεπάγεται, ιδίως, την ελευθερία ενός προσώπου να ασπάζεται ή όχι μια θρησκεία και την ελευθερία να ασκεί ή να μην ασκεί τις θρησκευτικές υποχρεώσεις του». Επίσης, στην παρ. 78. κρίνεται ότι «η ελευθερία εκδήλωσης των θρησκευτικών πεποιθήσεων εμπεριέχει, επίσης, μία αρνητική πλευρά, ήτοι το δικαίωμα του ατόμου να μην είναι αναγκασμένο να εκδηλώσει το θρησκευμά του ή τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις και να μην είναι αναγκασμένο να ενεργεί κατά τρόπο που να είναι δυνατόν να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι έχει -ή δεν έχει- τέτοιες πεποιθήσεις» (Βλ. ενδ. ΕΔΔΑ, Δημητράς και λοιποί κατά Ελλάδα, νο. 42837/06, 3237/07, 3269/07, 35793/07 και 6099/0, απόφαση 03/06/2010). Επίσης, το δικαίωμα στην ελευθερία της έκφρασης είναι διεθνώς κατοχυρωμένο, και στην ΕΣΔΑ, στο άρθρο 10, ενώ το ΕΔΔΑ έχει κρίνει ότι : «ο όρος έκφραση εφαρμόζεται όχι μόνο σε πληροφορίες ή ιδέες που θεωρούνται μη προσβλητικές ή/και αδιάφορες, αλλά και σε ιδέες που σοκάρουν, προσβάλλουν ή ενοχλούν το κράτος ή τμήμα του πληθυσμού. Και αυτό γιατί δίχως πλουραλισμό απόψεων, ανεκτικότητα και ευρύτητα πνεύματος δε μπορεί να υπάρξει δημοκρατική κοινωνία». (βλ. *Handyside v. The United Kingdom, European Court of Human Rights, Strasbourg, 07/12/1976, appl. No. 5493/72*).

Επειδή, η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ το 2010 σχετικά με την κατάσταση των άθρησκων στην αφγανική κοινωνία και τις συνέπειες της ενδεχόμενης μη συμμόρφωσης στις θρησκευτικές νόρμες και στον ισλαμικό τρόπο ζωής, αναφέρει ότι: «Σύμφωνα με διάφορες ερμηνείες του Ισλαμικού Νόμου για τους μουσουλμάνους, η αλλαγή θρησκείας θεωρείται αποστασία και τιμωρείται με θάνατο. Οιοσδήποτε μουσουλμάνος ασπάζεται άλλη θρησκεία έχει διορία τριών ημερών για να την αποκηρύξει, διαφορετικά αντιμετωπίζει το θάνατο δια λιθοβολισμού, στερείται την ακίνητη περιουσία του και κάθε περιουσιακό στοιχείο και κηρύσσεται άκυρος ο γάμος που ενδεχομένως έχει τελέσει. Παρότι πρόσφατα δεν έχει αναφερθεί η εκτέλεση της θανατικής ποινής σε βάρος των μουσουλμάνων που ασπάζονται άλλη θρησκεία, τελευταία

αναφέρθηκαν συλλήψεις εκχριστιανισθέντων μουσουλμάνων(...). Οι μουσουλμάνοι που ασπάζονται άλλη θρησκεία θεωρούνται ντροπή για την οικογένειά τους και τις υπόλοιπες κοινωνικές δομές και κινδυνεύουν από την απομόνωση, την πίεση να αποκηρύξουν τη νέα θρησκεία τους και σε ορισμένες περιπτώσεις, από σωματική κακοποίηση. Έτσι, οι μουσουλμάνοι που ασπάζονται άλλη θρησκεία συχνά αναγκάζονται να αποκρύπτουν τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις και αποφεύγουν να ασκούν δημόσια τα λατρευτικά καθήκοντα της νέας θρησκείας τους». Ομοίως, «Όσοι κατηγορούνται για διάπραξη εγκλημάτων που προβλέπει ο Ισλαμικός Νόμος, όπως είναι η βλασφημία, η αποστασία, η ομοφυλοφιλία και η μοιχεία (zina), κινδυνεύουν όχι μόνον από την κοινωνική απόρριψη και τη βία των οικογενειών τους, των μελών της κοινότητά τους και των Ταλιμπάν αλλά και από την άσκηση ποινικής δίωξης. Σε μια υπόθεση που δημοσιοποιήθηκε, χωρίς να είναι μεμονωμένη, ο δημοσιογράφος Parviz Kambakhsh καταδικάστηκε σε θάνατο με την κατηγορία της προσβολής θρησκευτικών αξιών. Κατηγορήθηκε ότι το 2008 κατέβαζε από το διαδίκτυο και διένειμε στους συμφοιτητές του άρθρο που κατέκρινε την πολυγαμία στο Ισλάμ. Ο Kambakhsh καταδικάστηκε σε εκτόπιση αφού απολύθηκε από τη φυλακή μετά από μη δημοσιοποιημένη χάρη που του απένειμε ο Πρόεδρος της χώρας το Σεπτέμβριο του 2009 (Βλ. Κατευθυντήριες οδηγίες για την Αξιολόγηση των Αναγκών Διεθνούς Προστασίας των Αιτούντων Άσυλο από το Αφγανιστάν, Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, 17/12/2010, HCR/EG/AFG/10/04, σ.28-31 <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d0b55c92.html>). Επίσης, άρθρο στην εφημερίδα «The New York Times (NY Times), (Afghan Officials Say Jailed Convert Is Free, 24/2/2011, http://www.nytimes.com/2011/02/25/world/asia/25kabul.html?_r=1&partner=rss&emc=rss) αναφέρει ότι υπό διεθνή πίεση, κυβερνητικοί αξιωματούχοι στην Καμπούλ ισχυρίζονται ότι ελευθέρωσαν έναν αφγανό άντρα που είχαν φυλακίσει από το Μάη και αντιμετώπιζε κίνδυνο εκτέλεσης επειδή από μουσουλμάνος έγινε χριστιανός. Σύμφωνα με το άρθρο η απελευθέρωσή του έγινε κατόπιν διπλωματικής πίεσης, καθώς εργαζόταν στην πρεσβεία των Η.Π.Α. και αφού υποσχέθηκε ότι θα προσχωρήσει και πάλι στο Ισλάμ.

Επειδή, σε έρευνα που έγινε μετά από ερώτημα του δικαστηρίου της Αυστραλίας, τον Ιούνιο του 2004 για το αν «στοχοποιούνται» όσοι επιστρέφουν αφού έχουν ζήσει σε μη ισλαμικές κοινωνίες και οι οποίοι θεωρείται ότι δεν είναι πλέον Μουσουλμάνοι, διαπιστώθηκε ότι «δεν υπάρχουν εντάσεις μεταξύ των κοσμικών και των μη κοσμικών, ειδικά στις πόλεις. Στα χωριά, στις μικρές επαρχίες για παράδειγμα, όπου υπάρχει παράδοση για συλλογικές προσευχές και όπου κάποιος μπορεί να μην πάει σε αυτές, οι άνθρωποι μπορεί να τον κοιτάζουν παράξενα κάτι που δεν συμβαίνει στις πόλεις (...) Εξαρτάται από το που ζει κανείς. Δεν υπάρχει δυσμενή διάκριση για το αν είναι κάποιος κοσμικός σε κάθε περίπτωση» (Rashid, Ahmed 2004, *Transcription Of Conference Telephone Call Between RRT Melbourne, RRT Sydney And Ahmed Rashid In Lahore, Pakistan On Thursday, 22 April 2004*). Επιπλέον, σε αναφορά που έγινε μετά και πάλι από ερώτημα του δικαστηρίου της Αυστραλίας περιλαμβάνεται πληροφόρηση σχετικά με τη μεταχείριση των αφγανών αιτούντων άσυλο που επιστρέφουν στο Afghanistan από το Nauru (...) και των δυτικοποιημένων που επιστρέφουν στην Καμπούλ: «(...) εννέα απορριφθέντες αιτούντες άσυλο που εξαναγκαστικά επαναπατρίστηκαν από την Αυστραλία στο Afghanistan σκοτώθηκαν, ενώ άλλοι συνελήφθησαν. Αναλυτές αναφέρουν ότι η κοινότητα των ΜΚΟ και άνθρωποι της εκκλησίας στο Αφγανιστάν "μας είπαν ότι πιστεύουν ότι κανένας Αφγανός, ειδικά Hazara, δεν θα πρέπει να επιστρέφεται γιατί στοχοποιείται». (RRT Country Research 2004, Research Response AFG16804, 7 June) (...). Στις 30/9/2005 ο εμπειρογνώμονας καθηγητής

Maley παρέιχε στο Δικαστήριο της Αυστραλίας τις εξής πληροφορίες : «Στην αγορά εργασίας στην Kabul μπορεί να βρει κανείς κάποιους Hazaras αλλά είναι ιδιαίτερα ανασφαλείς και απρόβλεπτες οι συνθήκες. Οι άνθρωποι που εκλαμβάνονται ως ότι με κάποιο τρόπο βρίσκονται εκτός της κοινωνικής νόρμας για οποιοδήποτε λόγο, είναι λιγότερο πιθανό να διασφαλίσουν την υποστήριξη που θα χρειάζονταν για να έχουν πρόσβαση στην αγορά εργασίας διότι θα υπήρχε πιθανό κόστος για το μέσο εργοδότη που φαίνεται να βοηθά κάποιον που έχει στα μάτια των άλλων απομακρυνθεί από τους παραδοσιακούς κοινωνικούς κανόνες. Οι νέοι άνθρωποι που έχουν ζήσει στην Αυστραλία για κάποια χρόνια δεν είναι ότι έχουν υιοθετήσει ένα δυτικό τρόπο ζωής συνειδητά, αλλά έχουν μάθει ασυνείδητα σε ένα τρόπο ζωής (...) πιστεύω ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για τους νέους που ήταν για κάποιο καιρό στην Αυστραλία και στέλνονται πίσω στο Afghanistan δεν είναι ότι αυτοί συνειδητά θα προσέβαλαν τους αφγανικούς κανόνες αλλά ότι θα είχαν τόσο αφομοιωθεί στον αυστραλιανό τρόπο συμπεριφοράς σε σημείο που η μη παρακολούθηση των κανόνων αυτών θα ήταν πιθανή και θα οδηγούσε σε προσβολές προς τους άλλους πολύ επικίνδυνες, χωρίς καν να γίνεται αυτό αντιληπτό από τους ίδιους (...). Υπάρχει μια έκφραση στο Afghanistan, "gharbzadeh", που σημαίνει "γιος της Δύσης" και εφαρμόζεται σε εκείνους που φαίνεται να έχουν χάσει στοιχεία της αφγανικής τους ταυτότητας. Και αυτό είναι ιδιαίτερα προβληματικό στο πεδίο της θρησκείας, αν κάποιος είναι ύποπτος ότι έχει πάψει να είναι καλός μουσουλμάνος (...) (Maley, Professor William 2005, *Transcript of Seminar on Afghanistan*, 30 September). Επίσης, πληροφορίες στο Δικαστήριο της Αυστραλίας στις 13/4/2005 από τον Dr Jonathan Goodhand σημειώνουν ότι : (...) υπάρχει πολλή δυσαρέσκεια για αυτούς που επιστρέφουν, ειδικά όταν διεκδικούν εδάφη και εισοδήματα, κάτι που δημιουργεί προφάσεις για να στοχοποιηθούν αυτοί οι άνθρωποι. Μία από αυτές τις προφάσεις είναι το Islam, ή παρελθοντικές πολιτικές διασυνδέσεις αλλά το κύριο ζήτημα είναι είτε τα κτήματα ή μια προσωπική ιστορία έχθρας (...). Εξάλλου, σε ερώτηση αν αυτό θα συνέβαινε και αν κάποιος που επιστρέφει φέρεται πιο κοσμικά, δεν είναι θρησκευόμενος, δεν επισκέπτεται το τζαμί, πίνει alcohol, η απάντηση από τον εμπειρογνώμονα ήταν ότι «αυτό εξαρτάται, υπάρχει έντονη πίεση να ακολουθεί κανείς τους κανόνες στην αφγανική κοινωνία, με πολλούς τρόπους. Αν δεν το κάνει κανείς μπορεί να είναι επικίνδυνο αλλά είναι διαφορετικό για κάποιον που επιστρέφει στην Kabul από κάποιον που πηγαίνει στα χωριά του Ghazni...σε αγροτικές περιοχές γενικά θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να υιοθετεί κανείς ένα πιο απελευθερωμένο τρόπο ζωής (...).» (Goodhand, Dr Jonathan 2005, *Transcript of Video Conference on Afghanistan between RRT Melbourne, RRT Sydney and Dr Jonathan Goodhand*, 13 April – Attachment 18). (RRT Country Research 2006, *Research Response AFG30446*, 16 August). {Όλες οι ως άνω πληροφορίες και πηγές που αναφέρονται βρίσκονται σε Refugee Review Tribunal, Australia RRT research response, no AFG33041, Afghanistan, 29 February 2008, καθώς και σε RRT Case No. 071852303, [2008] RRTA 17, Australia: Refugee Review Tribunal, 25 January 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/482047422.html>.}

Επειδή, από τις ως άνω εκτεθείσες πληροφορίες, δεν μπορεί να συναχθεί ότι γενικά, αν ο οποιοσδήποτε πολίτης του Αφγανιστάν επιστρέψει σε οποιαδήποτε περιοχή της χώρας του, θα κινδυνεύσει να υποστεί σοβαρή βλάβη από τις αρχές ή τους συμπατριώτες του μόνο και μόνο για το λόγο ότι θα είναι άθρησκος ή θα απορρίπτει τα τοπικά κοινωνικά ήθη. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η αθρησκεία του προσφεύγοντα και το γεγονός ότι έφυγε σε πολύ μικρή ηλικία από το Αφγανιστάν και πήγε σχολείο και

διαμόρφωσε την προσωπικότητά του στην Ελλάδα, μια μη ισλαμική χώρα, μπορεί να του προκαλέσει, αν αναγκαστεί να επιστρέψει στο Αφγανιστάν, ιδιαίτερες δυσκολίες στο να εκφράζει τις πεποιθήσεις του χωρίς δυσμενείς για τον ίδιο συνέπειες, δεδομένου ότι δεν έχει εκεί κανένα υποστηρικτικό οικογενειακό δίκτυο και δεδομένης της εύθραστης – από άποψη ασφάλειας - κατάστασης που επικρατεί στην περιοχή. Η Επιτροπή βασίζει την κρίση της αυτή τόσο στους ισχυρισμούς του προσφεύγοντα και στα σχετικά έγγραφα τα οποία έχει προσκομίσει που δείχνουν μια έντονη δραστηριοποίηση και έκφραση στη δημόσια ζωή, όσο και στην από 11/11/2011 έκθεση (σχετ. νο 9) προς την Επιτροπή της κοινωνικής λειτουργού του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες, Μαρίας Μιχαλίδου, η οποία ορίστηκε με εισαγγελική παραγγελία κηδεμόνας του το Δεκέμβριο του 2006. Στην έκθεση αυτή αναφέρεται ότι ο προσφεύγων «έχοντας ένα ισχυρό αξιακό πλαίσιο, κινήθηκε πάντα με γνώμονα τα πιστεύω του στα ανθρώπινα δικαιώματα μεταξύ των οποίων συγκατέλεγε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, της ανεξιθρησκείας αλλά και της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών». Επίσης, σημειώνει ότι «κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ετών, δεν δίστασε να εκφράσει τις απόψεις του ακόμα και όταν τον έφερναν σε αντίθεση με τους συνομηλίκους του, που υπακούοντας στις αρχές του Ισλαμ εξέφραζαν μια πολύ πιο συντηρητική κοσμοθεωρία και ήταν πρόθυμοι να υποστεί σαν συνέπεια την απομάκρυνση από τις παρέες τους» καθώς και ότι «δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να προσαρμοστεί και να λειτουργήσει σε ένα περιοριστικό κοινωνικό περιβάλλον όπως αυτό της χώρας καταγωγής του. Κάτι τέτοιο, θα είχε πολύ σημαντικές αρνητικές συνέπειες πάνω στο ψυχισμό και στην εξέλιξή του, καθώς στην πραγματικότητα θα ακρωτηρίαζε κάθε δυνατότητα και ικανότητα που έχει για συναισθηματική και πνευματική ανάπτυξη αφού σαν νεαρός ενήλικος θα βίωνε, όχι μόνο ένα τραυματικό ξεριζωμό, αλλά και ένα πολιτισμικό αποπροσανατολισμό στον οποίο δύσκολα θα μπορούσε να επιβιώσει».

Επειδή, η Επιτροπή, συνεκτιμώντας τις πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής καθώς και τα συγκεκριμένα και ειδικά στοιχεία του προσωπικού προφίλ του προσφεύγοντος, κρίνει ότι είναι εύλογα πιθανό, εφόσον επιστρέψει στο Αφγανιστάν σήμερα ή στο κοντινό μέλλον, να υποστεί, λόγω της αθρησκείας του και της κατά συνέπεια μη συμμόρφωσής του στον ισλαμικό τρόπο ζωής της κοινωνίας στην οποία θα κληθεί να ενταχθεί, κοινωνικές συμπεριφορές επίθεσης, απειλής και κοινωνικού αποκλεισμού, οι οποίες μπορούν σωρευτικά να ισοδυναμούν με δίωξη.

Επειδή εφόσον επιστρέψει ο προσφεύγων στο Αφγανιστάν, σε μια αγροτική και μικρή κοινωνία και με δεδομένη τη συγκεκριμένη προσωπικότητά του, όπως αυτή έχει διαμορφωθεί, είναι πολύ πιθανό να μην αποφύγει να αποκαλύψει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις (αθρησκεία), επομένως υπάρχει εύλογη πιθανότητα να κινδυνεύσει να υποστεί ποινική δίωξη λόγω της αθρησκείας του, της «αποστασίας» του από το Ισλαμ, δίωξη που είναι βάσιμα πιθανό να οδηγήσει σε φυλάκιση ή και εκτέλεση. Αυτό όμως θα συνιστά ευθεία και σοβαρή παραβίαση του θεμελιώδους δικαιώματός του στη θρησκευτική ελευθερία, που ειδικά στο συγκεκριμένο κοινωνικό, θρησκευτικό και πολιτικό πλαίσιο αναταραχών και έλλειψης δικαιοκρατικών εγγυήσεων στη χώρα καταγωγής του προσφεύγοντα (βλ. ενδ. *UN Human Rights Council, Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of human rights in Afghanistan and on the achievements of technical assistance in the field of human rights, January 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4bc2c8d62.html>*), ανάγεται σε δίωξη με την έννοια της Σύμβασης της Γενεύης.

Επειδή, η δίωξη την οποία κινδυνεύει να υποστεί ο προσφεύγων από το κράτος αλλά και από ιδιώτες συνδέεται με λόγους της Σύμβασης της Γενεύης, δηλαδή με τις πεποιθήσεις του αναφορικά με τη θρησκεία, εφόσον είναι άθρησκος, σε συνδυασμό και με το γεγονός ότι η προσωπικότητά του έχει διαμορφωθεί σε μια μη ισλαμική κοινωνία, με ήθη και τρόπο ζωής τελείως διαφορετικό από τον μουσουλμανικό.

Επειδή, ακόμα και αν δεν διωχθεί ποινικά, σε κάθε περίπτωση, ο προσφεύγων κινδυνεύει να υποστεί βλάβη και από μη κρατικούς φορείς, η οποία όπως αναλύθηκε ανάγεται σε δίωξη. Όταν όμως η ενδεχόμενη δίωξη επαπειλείται από ιδιώτες-μη κρατικούς φορείς, θα πρέπει να ελέγχεται αν οι αρχές μπορούν να προστατεύσουν το πρόσωπο. Με βάση τις πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής του προσφεύγοντα, η Επιτροπή κρίνει ότι το αφγανικό κράτος, οι αστυνομικές και λοιπές αρχές δεν θα ήταν ικανές να του παρέχουν επαρκή και αποτελεσματική προστασία, κυρίως λόγω της ελλιπούς οργάνωσης και της διαφθοράς που επικρατεί σε όλα τα επίπεδα (*Κατευθυντήριες οδηγίες για την Αξιολόγηση των Αναγκών Διεθνούς Προστασίας των Αιτούντων Άσυλο από το Αφγανιστάν*, 2010, ό.π. σ. 4, *UN Human Rights Council, Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of human rights in Afghanistan and on the achievements of technical assistance in the field of human rights, January 2010*, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4bc2c8d62.html>, *UNODC, Corruption in Afghanistan: Bribery as reported by the victims, January 2010*, <http://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/Afghanistan/Afghanistan-corruption-survey2010-Eng.pdf>, *Human Rights Watch, Selling Justice Short: Why Accountability Matters for Peace, 7 July 2009*, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a52fd692.html>).

Επειδή, όταν ο φορέας δίωξης είναι το κράτος η εσωτερική μετεγκατάσταση του αιτούντα άσυλο που επιστρέφεται δεν είναι εφικτή, όπως εν προκειμένω, εφόσον έγινε δεκτό ότι ο προσφεύγων κινδυνεύει λόγω της αθρησκείας του να διωχθεί ποινικά για τις πεποιθήσεις του και να φυλακιστεί.

Επειδή, εξάλλου, ακόμα και αν δεν διωχθεί ποινικά για τις πεποιθήσεις του, ο προσφεύγων κινδυνεύει, όπως αναλύθηκε, από δίωξη κοινωνική, δηλαδή από ιδιώτες. Η Επιτροπή εξέτασε τη δυνατότητα εσωτερικής μεταγκατάστασης του προσφεύγοντα στη χώρα προέλευσης λαμβάνοντας υπόψη την κατευθυντήρια οδηγία της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες για τη Διεθνή Προστασία Νο.4 « Η Δυνατότητα Εγκατάστασης σε άλλη Περιοχή της Χώρας Καταγωγής» στα πλαίσια του αρθ. 1 Α (2) της Σύμβασης του 1951 και/ή του Πρωτοκόλλου του 1967 για το Καθεστώς των Προσφύγων (βλ. *UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, HCR/GIP/03/04, 23 July 2003*, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3f2791a44.html>). Οι Κατευθυντήριες Οδηγίες της Ύπατης Αρμοστείας για τους Πρόσφυγες για το Αφγανιστάν, 2010 (σελ. 39), χαρακτηρίζει ως εξής τις συνθήκες μιας βιώσιμης μετεγκατάστασης στο Αφγανιστάν (σε ελεύθερη μετάφραση): «[...] Η παραδοσιακή μορφή της ευρύτερης οικογένειας και γενικά της δομής της Αφγανικής κοινωνίας αποτελούν τον κύριο μηχανισμό προστασίας. Οι Αφγανοί βασίζονται σε αυτές τις δομές και δεσμούς όσον αφορά στην ασφάλεια και οικονομική τους επιβίωση, συμπεριλαμβανομένης της στέγασης και της διαβίωσης γενικότερα. Αυτή η προστασία περιορίζεται όμως μόνο στις περιοχές που υπάρχουν οικογενειακοί ή

φυλετικοί δεσμοί [...]. Είναι απίθανο ότι Αφغانοί θα μπορέσουν να ζήσουν μία φυσιολογική ζωή χωρίς δυσχέρειες αν μετεγκατασταθούν σε μέρος στο οποίο δεν προστατεύονται από την οικογένεια, φατρία, φυλή, συμπεριλαμβανομένων και των αστικών κέντρων. [...]». Η Επιτροπή έκρινε ότι δεν υπάρχει δυνατότητα μετεγκατάστασης σε άλλη περιοχή της χώρας καταγωγής, η οποία να πληροί τις προϋποθέσεις για βιώσιμη στο μέλλον λύση προστασίας (βλ. ΥΑ ΟΗΕ ο.π. σελ. 37 επ.), ειδικότερα διότι ο προσφεύγων έχει εγκαταλείψει την πατρίδα του σε νεαρή ηλικία και δεν διατηρεί πλέον οικογενειακούς δεσμούς στο Αφγανιστάν.

ΕΠΕΙΔΗ, κατόπιν αυτών, ο προσφεύγων πληροί τα κριτήρια αναγνώρισης του πρόσφυγα που καθορίζει το άρθρο 1 Α(2) της Σύμβασης του 1951 και/ή του Πρωτοκόλλου του 1967 και το αρθ. 13 Π.Δ. 96/2008

ΕΠΕΙΔΗ κατά τη διάρκεια της διαδικασίας για τον καθορισμό του καθεστώτος του πρόσφυγα δεν προέκυψαν περιστατικά που συνεπάγονται τον αποκλεισμό του προσφεύγοντος σύμφωνα με τις ρήτρες του Αρθ. 1 Δ, Ε, και ΣΤ της Σύμβασης του 1951 και το άρθ. 12 πδ 96/2008

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ομόφωνα

Δέχεται τυπικά την υπό κρίση προσφυγή του (επ) **ΣΑΛΑΜΑΤΟΣ**, (ον) **ΣΑΛΑΜΑΤΟΣ**
Δέχεται κατ' ουσίαν την προσφυγή και αναγνωρίζει στο πρόσωπο του την ιδιότητα του πρόσφυγα.
Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε μυστική συνεδρίαση χωρίς τη παρουσία του προσφεύγοντα.

Βύρωνας-Αττικής, 15 / 11 / 2011

Ο Πρόεδρος
ΧΟΝΔΡΟΜΗΤΡΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝ

Ο Γραμματέας
ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

